

บทเสภาสามัคคีเสวก ตอนวิศวกรรมา

อันชาติใดไร้สถานติสุขสงบ
ณ ชาตินั้นนรชนไม่สนใจ
แต่ชาติใดรุ่งเรืองเมืองสงบ
ย่อมจำนงศิลปาส่งงาม

อันชาติใดไร้ช่างชำนาญศิลป์
ใครใครเห็นไม่เป็นที่จำเริญตา
ศิลปกรรมนำใจให้สร้างโศก
จำเริญตาพาใจให้สบาย
แม้ผู้ใดไม่นิยมชมสิ่งงาม
เพราะขาดเครื่องระยับดับรำคาญ
เพราะการช่างนี้สำคัญอันพิเศษ
จึงยกย่องศิลปกรรมนั้นทั่วไป
ใครใครถูกผู้ชำนาญในการช่าง
เหมือนคนป่าคนไพร่ไม่รู้เรื่อง
แต่กรุงไทยศรีวิไลทันเพื่อนบ้าน
ทั้งช่างปั้นช่างเขียนเพียรวิชา
ทั้งช่างรูปพรรณสุวรรณกิจ
อีกช่างถมลายลักษณ์จาลอง
ควรไทยเราช่วยบำรุงวิชาช่าง
ช่วยบำรุงช่างไทยให้ถาวร
อันผองชาติไพรัชช่างจัดสรร
เราต้องซื้อหลากหลากและมากมาย

ต้องมัวรบราญรอนหาผ่อนไม่
ในศิลปะวิไลละวาดงาม
ว่างการรบอิพลอันสิ้นหลาม
เพื่ออร่ามเรืองระยับประดับประดา
เหมือนนารินไร้โฉมบรรโลมสง่า
เขาจะพากันเย้ยให้อับอาย
ช่วยบรรเทาทุกข์ในโลกให้เหือดหาย
อีกร่างกายก็จะพลอยสุขสราญ
เมื่อถึงยามเส้าอร่านส่งสาร
โอสถใดจะสมานซึ่งดวงใจ
ทุกประเทศนานาทั้งน้อยใหญ่
ศรีวิไลวิลาศดีเป็นศรีเมือง
ความคิดขวางเฉไฉไม่เข้าเรื่อง
จะพูดด้วยนั้นก็เปลืองซึ่งวาจา
จึงมีช่างชำนาญวิเลขา
อีกช่างสถาปนาถุกทำนอง
ช่างประดิษฐ์รัชดาสง่าผ่อง
อีกข้าของเชิงรัตนะประกร
เครื่องสำอองแบบไทยสโมสร
อย่าให้หย่อนกว่าเขาเราจะอาย
เป็นหลายอย่างต่างพรรณเข้ามาขาย
ต้องใช้ทรัพย์สุรุ่ยสุร่ายเป็นกำยกอง